

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 350)

Aug (2) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	13
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 170)

17. ப்ரகர்ஷேணோந்நயந் ப்ராணாந் ப்ராண இத்யேஷ சப்த்யதே
இந்து மண்டல ஸம்வீதோ வ்யாபிமாந ப்ரமேயவாந்
18. ஜிஹ்வாமூலஸ்திதோ த்யாதோ வாக் ப்ரவ்ருத்திம் நியச்சதி
அம்மண்டலே ஸ்திதோ த்யாத: ஸ ஏவ ஹி ஸுதாம் ஸ்ரவந்
19. நிர்விஷீகரணம் த்யாத: கரோதி ஜகதாமபி
ராம உபகூடாதஸ்மத்தி ஸ்ரீய: ஸூக்தம் ஸமுத்தகம்

பொருள் – முக்கிய மூச்சுக்காற்றை சக்தி கொண்டதாகச் செய்வதால் அது “ப்ராணன்” எனப்படுகிறது. அந்த “ஹ” என்னும் எழுத்தானது, சந்திரமண்டலத்தில் மறைவாக நின்று, வ்யாபி மற்றும் அப்ரமேய எழுத்துக்களுடன் (அதாவது, “ம்” மற்றும் “அ”; இதன் மூலம் “அஹம்” என்பது கிடைக்கிறது) சேர்ந்து, நாக்கின் வேர்ப்பாகத்திலிருந்து வெளிப்படுவதாக த்யானிக்கப்பட்டு, வாக்கை உண்டாக்குகிறது. அதே எழுத்தானது, “அம்” என்னும் ஓசையில் உள்ளதாக த்யானிக்கப்பட்டு, அமிர்தத்தை வெளிப்படுத்துவதாக எண்ணப்பட்டு, இந்த ஜகத்தில் உள்ள விஷங்களை (விஷம் என்பது அறியாமை என்ற பொருளில் வந்ததாகக் கொள்ளலாம்) அகற்றுகிறது. இந்த எழுத்துடன் “ராம” எழுத்தும் சேரும்போது ஸ்ரீஸூக்தம் வெளிப்படுகிறது.

20. ஏததாதீநி ஸூக்தாநி ஸஹஸ்ரம் ருஷயோ விது:
தத் தத் காலஜுஷா தத் தத் வர்ண சக்தி த்ரயீஜுஷா
21. அநேந யநந ஸாத்யதே ந ததஸ்தி ஜகத் த்ரயே
ஹந்யதே ஸகலம் லோகம் கமயத்யமலம் பதம்
22. வ்யாஜயத்யகிலம் க்லேசம் கம்யதே யோகசிந்தகை:
ஹேத்யேவம் கத்யதே ஸத்பிரேவம் நிர்வசநாஸ்திதை:

பொருள் – இது போன்ற ஸூக்தங்களை ஆயிரக்கணக்கான ரிஷிகள் நன்றாக அறிவர். ஒவ்வொரு ஸூக்தமும் ஸூர்யன், அக்னி மற்றும் ஸந்த்ரன் ஆகிய சக்திகளைக் குறிக்கும் எழுத்துக்களுடன் ஏதேனும் ஒரு கட்டத்தில் ஸம்பந்தம் கொள்கிறது. இந்த “ஹ” என்னும் எழுத்து கொண்டு மூன்று லோகத்தில் செய்ய இயலாதது என ஏதும் இல்லை. இது உபாஸகனுடைய அனைத்து தடைகளையும் விலக்கி, அவனைத் தூய்மையான நிலைக்குக் கொண்டு செல்கிறது. யோகிகள் விஷயத்தில் இந்த எழுத்தானது, அவர்களுடைய அனைத்து துன்பங்களையும் விலக்குவதாக உள்ளது. யார் ஒருவர் ஸத்வ வழியில் நிலை நின்று, சரியான விளக்கத்தை அளிப்பவர்களாக உள்ளனரோ அவர்கள் இவ்விதமே “ஹ” என்பதைக் குறித்து உரைக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 37)

58. அயி மந்மத பத்நி! மா ஸ்ம பைஷீர்நநு மோஹாதிஷு ஸம்ஸ்திதேஷு ஸத்ஸு
ப்ரக்ருதிம் புருஷ: ப்ரபித்ஸமாந: ப்ரதிபத்யதே விரக்திதோ விமுக்திம்

பொருள் - [வஸந்தன் ரதியிடம் கூறுவது] தோழியே! மன்மதனின் பத்தினியே! அச்சம் கொள்ளவேண்டாம். மோஹன் போன்ற பலரும் உயிருடன் உள்ளபோது, புருஷன் என்னும் ஜீவாத்மா ப்ரக்ருதியை அடைந்து, வைராக்யத்தைச் சார்ந்த விடுதலை அடைவான் (இதற்கு மற்றொரு பொருளும் கூறலாம். மோஹன் போன்ற பலரும் இறந்த பின்னர், புருஷனாகிய ஜீவாத்மா தனது தூய்மையான நிலையை அடைந்து, வைராக்யத்தின் துணையுடன் மோக்ஷம் அடைவான்).

[ரதி தனக்குள் கூறுவது] வஸந்தனின் இந்தப் பேச்சானது அவன் கூற வருவதற்கு மாறான பொருள் தருவதாகத் தோன்றுகிறது. [பின்னர் உரத்த குரலில்] விவேகனுக்கு விவேகம் இல்லையே! அவனுடைய மந்த்ரிகளாகிய சமன் மற்றும் தமனுக்கும் விவேகம் இல்லையோ? புருஷனாகிய ஜீவாத்மா மூலப்ரக்ருதியை விட்டு அகன்றால் நம்மைப் போன்றே எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி அழிவு அல்லவோ உண்டாகும்?

[காமன் கூறுவது] நீ கூறுவது சரியே ஆகும். புருஷனாகிய ஜீவாத்மா தனது ஞானம் என்னும் கண்ணைக் கொண்டு அனைத்தையும் காண்கின்ற சாக்ஷியாக உள்ளான். நம்முடைய மேன்மைகளை இந்தப் பாபிகளால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலவில்லை. ஆகவே நம்முடைய இரண்டு குலங்களும் அழிவதற்கான வழியைக்

குறித்து இரகசியமாகத் திட்டம் தீட்டுகிறார்கள். தங்களுடைய இந்த முயற்சிகள் வீணாகப் போவதை இந்த மூடர்கள் நிச்சயமாக அறிவார்கள்.

59. ப்ரஸுப்தாநபி யுத்தேந ஸுகீவ ஸுபடாநிவ

கர்மசக்திரநுச்சேத்யா புநருத்தோ(த்ஸே)தயிஷ்யதி

பொருள் - [காமன் கூறுவது] ஸுகீவனுடைய வானரர்களைப் போன்று வீழ்ந்த வீரர்களைப் போன்று, மஹாமோஹன் மற்றும் அவனுடைய ஸேனைகள் அனைவரும் தங்களுடைய பூர்வ கர்ம வினையின் சக்தியால் எழுவார்கள்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 48)

110. இவை கூடினாலல்லது கார்யகரமல்லாமையாலே, மண்ணையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்யமாக்கிச் சுவரிடுவாரைப்போலே, ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஓரண்டமாக்கி, அதுக்குள்ளே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்.

அவதாரிகை - ஆக இப்படி மஹதாதி பதார்த்தங்களினுடைய உற்பத்தி க்ரமம் அருளிச் செய்தாராய் நின்றார் கீழ்; இவற்றைக் கொண்டு ஈச்வரன் அண்ட ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும்படியை அருளிச்செய்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - இப்படியாக மஹத் முதலானவற்றின் உற்பத்தி வரிசை குறித்து இதுவரை அருளிச்செய்தார். அடுத்து இவற்றைக் கொண்டு ஈச்வரன் இந்த அண்டத்தை, ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்வது குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவை கூடினாலல்லது கார்யகரமல்லாமையாலே) என்று. அதாவது “நாநாவீர்யா: ப்ருதக் பூதாஸ் ததஸ் தே ஸம்ஹதிம் விநா, நாசக்நுவந் ப்ரஜாஸ் ஸ்ரஷ்டுமஸமாகம்ய க்ருதஸ்நச:” என்கிறபடியே சாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வங்களாலே நாநா சக்தி யுக்தங்களாய் ப்ருதக் பூதங்களாயிருக்கிற இம்மஹதாதி பதார்த்தங்கள், பரஸ்பர ஸம்ஹதமானாலல்லது அண்டரூபமான கார்யத்தை உத்பாதிக்க மாட்டாமையாலே என்கை. (மண்ணையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்யமாக்கிச் சுவரிடு வாரைப் போலே) அதாவது ப்ருதக் வீர்யங்களாய், ப்ருதக் ஸ்த்திதங்களாயிருக்கிற ம்ருத் ஸிகதாஸலிலங்களை

அந்நியோந்யம் சேர்த்து தத் ஸமுதாயாத்மகமானதொரு த்ரவ்யமாக்கி, பித்தி ரூபமானதொரு கார்யத்தை நிர்மிப்பாரைப் போலே என்கை.

விளக்கம் – (இவை கூடினாலல்லது கார்யகரமல்லாமையாலே) - அதாவது ஸ்ரீவிபு. (1-2-53) – நாநாவீர்யா: ப்ருதக் பூதாஸ் ததஸ் தே ஸம்ஹதிம் விநா, நாசக்ருவந் ப்ரஜாஸ் ஸ்ரஷ்டுமஸமாகம்ய க்ருதஸ்நச: - அதன் பின்னர் பலவிதமான வீர்யங்கள் கொண்டதும், தனித்தனியாக உள்ளதும் ஆகிய அந்த மஹத் முதலான தத்வங்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்தால் அல்லாமல் ப்ரஜைகள் போன்றவற்றைப் படைப்பதற்கு ஒன்றாகச் சேரத் தக்க வரிசையை அடைவதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப சாந்தத்தன்மை, கோரத்தன்மை மற்றும் மூடத்தன்மை ஆகிய தன்மைகளின் விளைவாக பலவிதமான சக்தி கொண்டவைகளாகவும், தனித்தன்மையாக உள்ளவையாகவும் இருக்கின்ற இந்த மஹத் முதலான பதார்த்தங்கள், ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்தால் அல்லாமல், அண்ட ரூபமாக உள்ள ஸ்ருஷ்டியை உற்பத்தி செய்ய இயலாது. (மண்ணையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்யமாக்கிச் சுவரிடு வாரைப் போலே) - தனித்தன்மையாக சக்தி கொண்டவைகளாகவும், தனித்தனியே இருப்பதற்கு ஏற்றவையாகவும் உள்ள மண் மற்றும் நீர் போன்றவற்றை, ஒன்றுடன் ஒன்று பிரிக்க இயலாதபடிச் சேர்த்து, அந்தக் கலவையை உள்ளடக்கியதான ஒரு பொருளாக்கி, சுவர் என்ற வடிவமாக உள்ள கார்யப்பொருளை உண்டாக்குவது போன்று ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஓரண்டமாக்கி) அதாவது ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவான ஈச்வரன் “ஸமேத்யாந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பர ஸமாச்ரயா, ஏக ஸங்காத லக்ஷ்யாச்ச ஸம்ப்ராப்யைக்யமசேஷத மஹதாத்யோ விசேஷாந் தா ஹயண்டமுத்பாதயந்திதே” என்கிறபடியே, இவற்றையெல்லாம் அந்நியோந்யம் ஸம்ஹதமாக்கி, இவற்றாலே அண்ட ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணியென்கை. இவ்வண்டத்துக்குள்ளே மஹதாதி கார்யங்களையடையக் காண்கையாலே மஹதாதி பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் சேர்த்து அண்ட ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினா னென்னுமிடம் ஸுவ்யக்தம். ஆகையாலே, “பூதேய்யோண்டம் மஹாபுத்தே ப்ருஹத் தது தகேசயம்” என்று, பூதங்களில் நின்றும அண்டம் உத்பந்நமாம்; அது உதகத்திலே கிடக்குமென்று சொன்னதும், “அப ஏவ

ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமபா ஸ்ருஜத ததண்டமபவத்தைமம் ஸஹஸ்ராம்சு ஸமப்ரபம்” என்று அப்புக்களில் நின்றும் அண்டம் உத்பந்நமாமென்று மநுபகவான் சொன்னதும் பூதாந்தரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். அதாவது பூர்வபூதாம்சங்களோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டமுமாய் ப்ருதிவியும் தனக்குள்ளே கரைந்து கிடக்கிற ஐலத்தில் நின்றும் உத்பந்நமாய் அதிலே கிடக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - (ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஓரண்டமாக்கி) - இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவனாகிய ஈச்வரன் ஸ்ரீவிபு (1-2-53) - ஸமேத்ய அந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பர ஸமாச்ரயா, ஏக ஸங்காத லக்ஷ்யாச்ச ஸம்ப்ராப்ய ஐக்யம் அசேஷத மஹாதாயோ விசேஷாந் தா ஹி அண்டம் உத்பாதயந்திதே - ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து நிற்பவைகளாக, ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு கொண்டவைகளாக, ஒரு குவியலாகக் காணத்தகுந்தவைகளாக உள்ள அவற்றைக் கொண்டு, மஹத் தொடங்கி அவற்றின் விசேஷமான பூதங்கள் முடிய உள்ள பலவும் சேர்ந்து, அண்டத்தை உற்பத்தி செய்கின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப, இவற்றை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்த்து, இவற்றால் அண்ட ஸ்ருஷ்டியைச் செய்து. அதாவது, இந்த அண்டத்திற்குள் மஹத் முதலானவற்றின் கார்யங்களை முற்றிலுமாகக் காண முடிவதால், மஹத் முதலானவற்றைச் சேர்த்து இந்த அண்ட ஸ்ருஷ்டியைச் செய்தான் என்பது மிகவும் தெளிவாகிறது. எனவே, ஸ்ரீவிபு (1-2-55) - பூதேப்யோண்டம் மஹாபுத்தே ப்ருஹத் தது தகேசயம் - பூதங்களிலிருந்து அண்டம் உண்டாகிறது, பெரியதாக உள்ள அந்த அண்டம் நீரில் உள்ளது - என்பதாக, பூதங்களிருந்து அண்டம் உற்பத்தி ஆகிறது. அது நீரில் கிடப்பதாகக் கூறுவது உபலக்ஷணமே ஆகும். மநுஸ்ம்ருதி (1-7-9) - அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யம் அபா ஸ்ருஜத தத் அண்டமபவத்தைமம் ஸஹஸ்ராம்சு ஸமப்ரபம் - தொடக்கத்தில் நீரைப் படைத்தான், நீரில் அண்டத்தைப் படைத்தான், அண்டமானது பொன்னைப் போன்று சூரியனை ஒத்த தேஜஸ் கொண்டதாக ஆனது - என்று “நீரிலிருந்து அண்டம் உற்பத்தி ஆனது” என மநுபகவான் கூறியது என்பது, மற்ற பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமே ஆகும். அதாவது முன்பு முன்பு உள்ள பூதங்களுடைய அம்சங்களுடன் சேர்ந்துள்ளதாகவும், பூமியும் தனக்குள் கரைந்து நிற்கும் நீரிலிருந்து உற்பத்தியாகி அதனுடன் இருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அண்ட ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணும்படியை அருளிச் செய்து அநந்தரம், இந்த பாஹ்யமான பூதங்கள் ஆந்தரமான ஆகாசாதிகளாய் பரிணமித்த பின்பு அவற்றைக் கொண்டு லோகவிபாகங்களைப் பண்ணுகைக்காகவும் அந்த லோகங்களில் தேவாதி ஜீவ விபாகங்களைப் பண்ணுகைக்காகவும் இவ்வண்டத்துக்குள்ளே பத்தாத்ம ஸமஷ்டிபூதனான ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்படியை அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குள்ளே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்) என்று. சதுர்முகனுக்கு பத்தாத்ம ஸமஷ்டிபாவமாவது, இவ்வண்டத்துக்கு வேண்டும் கர்மவச்ய சேதனர் இவன் சரீரத்திலே உண்டாய்க் கிடக்கை. இப்படி சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தது, இனிமேலுண்டான ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸத்வாரகமாக நின்று செய்வதாகவினே.

விளக்கம் - இப்படியாக அண்டத்தின் ஸ்ருஷ்டியை அருளிச்செய்த பின்னர் வெளியே உள்ளதான பூதங்கள், உள்ளே நிற்கும் ஆகாசம் போன்றவைகளாக மாறிய பின்னர், அவற்றைக் கொண்டு லோக வேறுபாடுகளைச் செய்வதற்காகவும், இந்த லோகங்களில் தேவர்கள் மனிதர்கள் என்பதான வேறுபாடுகளைச் செய்வதற்காகவும், இந்த அண்டத்திற்குள் பந்தப்பட்டுள்ள அனைத்து ஜீவாத்மாக்களுடைய தொகுத்த வடிவமான நான்முகனை ஸ்ருஷ்டித்து நிற்குமாறு அவன் அருளிய விதத்தை அருளிச்செய்கிறார். பந்தப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களுடைய தொகுத்த ரூபமாக நான்முகன் உள்ளான் என்பது எப்படியென்றால், இந்த அண்டத்திற்கு வேண்டிய கர்மவசப்பட்ட சேதநர்கள் இவன் சரீரத்தில் உள்ளதால் ஆகும். இவ்விதம் நான்முகனைப் படைத்தான். அடுத்துள்ள ஸ்ருஷ்டிகள் அனைத்தையும் அந்த நான்முகன் மூலமாகச் செய்தான்.

111. அண்டத்தையும் அண்ட காரணங்களையும் தானேயுண்டாக்கும். அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதனருக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றுயுண்டாக்கும்.

அவதாரிகை - அது தன்னை தர்சிப்பிக்கைக்காக ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸர்வேர்வரன் செய்யும் க்ரமத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக ஸ்ருஷ்டியை விளக்குவதற்காக, ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி மற்றும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ஆகியவற்றில் ஸர்வேச்வரன் செய்யும் வரிசையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அண்டத்தையும் அண்ட காரணங்களையும் தானேயுண்டாக்கும்) அதாவது, ஸமுதாய கார்யமான அண்டத்தையும், தத் காரணமான மஹதாதி பதார்த்தங்களையும், ஸத்ய ஸங்கல்பனான தன்னுடைய அவயவஹித ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்கும் என்கை. “ஸோபித்யாய சரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருஷ்டூர் விவிதா: ப்ரஜா:, அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமபாஸ்ருஜத; ததண்டமபவத்தைமம் ஸஹஸ்ராம்சு ஸம்ப்ரபம்” என்னக் கடவதிறே. (அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதனருக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றுயுண்டாக்கும்) அதாவது, சதுர்முகாதி சேதநருடைய ஹ்ருதயங்களிலேயிருந்து, “ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச” என்று, ஸங்கல்ப ஜ்ஞாநாதிகளை ஜநிப்பித்துக் கொண்டு. அண்டாந்தர வர்த்திகளான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்குமென்கை. “யத் கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யே ஸத்வஜா தேந வை த்விஜ! தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்ஸ்தௌ தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ் தநு:” என்று, ஈச்வரன் ஸகல கர்த்ரு சரீரியாய்க் கொண்டு ஸகல கார்யங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (அண்டத்தையும் அண்ட காரணங்களையும் தானேயுண்டாக்கும்) - அனைத்து தத்துவங்களும் சேர்ந்து உண்டாக்கப்பட்ட அண்டத்தையும், அதன் காரணமாக உள்ள மஹத் முதலான பதார்த்தங்களையும் ஸர்வேச்வரன் தனது நேரடியான ஸங்கல்பம் மூலம் உண்டாக்குகிறான். மநு. (1-8-9) - ஸோபித்யாய சரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருஷ்டூர் விவிதா: ப்ரஜா:, அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமபாஸ்ருஜத; ததண்டமபவத்தைமம் ஸஹஸ்ராம்சு ஸம்ப்ரபம் - பரமாத்மா ஸங்கல்பம் செய்து, தனது திருமேனியிலிருந்து பலவற்றையும் படைக்கவேண்டும் என்று எண்ணி, முதலில் நீரைப் படைத்தான்; அந்த நீரில், வீர்யமான அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான்; அது பொன்மயமான சூரியனுக்கு நிகரான தேஜஸ் கொண்டதாக விளங்கியது - என்று கூறப்பட்டது அல்லவோ? (அண்டத்துக்கு உட்பட்ட

வஸ்துக்களை சேதனருக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றுயுண்டாக்கும்) - நான்முகன் போன்றவர்கள் சேதநர்களுடைய இதயங்களிலிருந்து, கீதை (15-15) – ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச - அனைவருடைய இதயங்களிலும் நான் உள்ளேன்; என்னிடமிருந்தே ஞாபமும் மறதியும் ஏற்படுகின்றன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நினைவுகள் மற்றும் ஞானம் போன்றவற்றை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொண்டு, அண்டத்தின் உள்ளே வசிக்கின்ற அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். ஸ்ரீவிபு (1-12-33) - யத் கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யே ஸத்வஜா தேந வை த்விஜ! தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்ஸ்தௌ தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ் தநு: - எந்தப் பொருள்கள் நான்முகனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவோ அவை அனைத்திற்கும் பகவான் ஸ்ரீஹரியே காரணமாக உள்ளான்; அனைத்தும் அவனுடைய சரீரம் அல்லவோ? - என்பதாக, ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டு, அனைத்து கார்யப்பொருள்களையும் படைக்கிறான் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்ஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 315)

4-9-1 நண்ணாதார் முறுவலிப்ப நல்லுற்றார் கரைந்தேங்க

எண்ணாராத் துயர் விளைக்கும் இவையென்ன வுலகியற்கை?

கண்ணாளா! கடல்கடைந்தாய்! உன கழற்கே வரும் பரிசு ?

தண்ணாவாதடியேனைப் பணிகண்டாய் சாமாறே

பொருள் - ஒருவனுடைய விரோதிகள் அவனுடைய நிலையைக் கண்டு மகிழ்ந்தபடி இருப்பதற்கும், அவனுடைய உறவினர்கள் “என்ன ஆயிற்றோ” என மனம் உருகி வருத்தம் கொள்வதற்கும் காரணமாக உள்ளதும், எண்ணுவதற்கு இயலாதபடி உள்ளதும் ஆகிய துன்பத்தை ஏற்படுத்துகின்ற இந்த உலகின் தன்மைதான் எத்தகையது! மிகுந்த கருணை கொண்டவனான உன்னைத் தவிர மற்ற பலன்களை வேண்டி நின்றபோதிலும், திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து கொடுத்தவனே! இத்தகைய துன்பங்களை நான் காணாமல், அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள உனது திருவடிகளுக்கே நான் வரும்படியாக, எனக்கு இந்தச் சரீரத்திலிருந்து பிரிவு ஏற்படும்படியாக ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேண்டும்.

அவதாரிகை – “உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமா இவர்கள் நடுவில் நின்று நான் உன் திருவடிகளிலே வந்து கிடும்படி என் இச்சரீர விச்சலேஷத்தைப் பண்ணித் தந்தருள வேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “உன்னைத் தவிர மற்ற பலவற்றையும் அடைவதே பேறு என்றும், அவற்றை இழப்பதே துக்கம் என்றும் எண்ணியபடி உள்ள இந்த ஸம்ஸாரிகள் நடுவிலிருந்து நான் புறப்பட்டு, உனது திருவடிகளை வந்து அடையும்படி, எனக்கு இந்தச் சரீரத்திலிருந்து பிரிவை ஏற்படுத்தித் தந்தருளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நண்ணாதார் முறுவலிப்ப) பிறநந்தங் கண்டு சிலர் உகக்கும்படியாவதே, இது என்ன விஸ்மயந்தான்! “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்”. அர்ஜுநன் “என் பரகுபரகு கெடுவது என்று?” என்ன; “நான் ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்து என்று அறிந்தவாறே நீயும் என்னோபாதி என் விபூதிக்குப் பரியத் தேடுவதி காண்” என்றானிறே. நண்ணாதாரென்று சத்ருக்களுக்குப் பேர். ஒருவனுக்கு ஓர்நந்தம் வந்தவாறே, அற்றைக்கு முன்பு வெற்றிலை தின்றறியார்களேயாகிலும் அன்றாக ஒரு வெற்றிலை தேடித் தின்பது, ஒருடுப்பு வாங்கியுடுப்பது, சிரிப்பதாகா நிற்பர்களாயிற்று.

விளக்கம் - (நண்ணாதார் முறுவலிப்ப) - மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைக் கண்டு மகிழும்படியாக உள்ள நிலைதான் எத்தகைய வியப்பாக உள்ளது! மற்றவர் அடையும் துன்பத்தைக் கண்டால் எவ்விதம் இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிசெய்கிறார். கீதை (5-25) - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் - யார் ஒருவன் அனைத்து உயிர்களுடைய நன்மைகளில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளானோ - என்பது காண்க. அர்ஜுநன் க்ருஷ்ணனிடம், “கோபம், ஆசை போன்றவற்றில் திரிந்தபடி உள்ள எனது நிலை எவ்விதம் மாறும்?”, என்று கேட்டான். இதற்கு க்ருஷ்ணன், “நானே அனைத்து உயிர்களுடைய நண்பன் என்று அறிந்தவுடன் நீயும் என்னைப் போன்றே, எனது இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்காகப் பரிந்து நிற்பாய்”, என்றான். நண்ணாதார் என்பது விரோதிகளைக் குறிப்பதாகும். ஒருவனுக்கு ஒரு துன்பம் வந்தவுடன், அதற்கு முன்பு வெற்றிலை என்றால் என்ன என்று கூட அறியாதபடி உள்ளவர்கள் ஒரு வெற்றிலையைத் தேடி உண்பது, புதிய உடை உடுப்பது என்று செய்தபடி, அவன் நிலைமையைக் கண்டு சிரித்தபடி நிற்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (நல் உற்றார்) ஸர்வேச்வரனே நிருபாதிக பந்துவாய், அவனைப் பற்றினவர்களையே “அவன் தமரெவ்வினையராகிலுமெங்கோனவன் தமரே”

என்று, “அவர்களை ஒருகாலும் பிரிகிலேன்” என்றிருக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, சரீரஸம்பந்த நிபந்தனமாக வருகிறவர்களை நிருபாதிக பந்துக்களாக நினைத்து, அவர்களுக்கு ஒன்று வந்தவாறே, “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்று இவர் பகவத் விஷயத்தை நினைத்தல் சொல்லுதல் செய்யப் புக்கால் படுவதெல்லாம் படாநிற்பர்க ளாயிற்று. “ஸர்வபூதாத்மகே”. “கரைந்தேங்க, முறுவலிப்ப” என்ற இரண்டையுமிறே “மித்ரமித்ர கதாகுத:” என்றது. ராக த்வேஷங்களைப் பற்றி வருகையாலே, மைத்ரியோடு சாத்ரவத்தோடு வாசியில்லையிறே. “த்வந்த்வைர் விமுத்தாஸ் ஸுக துக்க ஸம்ஜ்ஞை:” என்று “ஸுக துக்கங்கள்” என்று சிலபேர் மாத்ரமேயிறே உள்ளது; இரண்டும் துக்கமாயிறே இருப்பது. இரண்டாய் வரும் துக்கங்களையடைய நினைக்கிறது.

விளக்கம் - (நல் உற்றார்) - ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே எந்தவிதமான காரணமாகவும் இன்றி உறவினனாக, அவனைப் பற்றி நிற்பவர்களையே முதல்திருவந்தாதி (55) - அவன் தமர் எவ்வினையர் ஆகிலும் எம் கோன் அவன் தமரே - என்பதாக, “அவர்களை நான் ஒருபோதும் பிரியமாட்டேன்” என எண்ணுவதே செய்யவேண்டிய செயலாக உள்ளது. ஆனால் இவ்விதம் அல்லாமல், சரீரஸம்பந்தத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட உறவுகளையே காரணம் இன்றி வருகின்ற உறவினர்கள் என எண்ணி, அவர்களுக்கு ஏதேனும் நேர்ந்தால், திருவாய்மொழி (9-6-2) - நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும் - என ஆழ்வார் பகவத் விஷயத்தை நினைத்தல் மற்றும் கூறுதல் ஆகியவற்றைச் செய்ய முனையும்போது, படாத பாடு பட்டபடி நிற்பது போன்று நிற்பார்கள். ஆனால், “மற்றவர்கள் அடையும் துன்பம் கண்டு இரக்கம் கொள்ளுதல், அதனைக் கண்டு சிரித்தல்” ஆகிய இரண்டையும் ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது “துன்பம் கண்டு இரங்குதல்” என்பதை ஏன் கைவிடவேண்டும் என்பதற்குக் விடை அளிக்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் (1-19-31) - மித்ரமித்ர கதாகுத: - ஹிரண்யனிடம் ப்ரஹ்லாதன், “நட்பு மற்றும் பகைமை என்ற வேறுபாடு இன்றி”, என உரைத்தான் - என்பதே இங்கு “கரைந்தேங்க முறுவலிப்ப” எனப்பட்டது. அதாவது ஆசை மற்றும் கோபம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வருவதால் நட்பு மற்றும் பகைமை என்ற வேறுபாடு இல்லை. கீதையில் (15-8) - த்வந்த்வைர் விமுத்தாஸ் ஸுக துக்க ஸம்ஜ்ஞை: - இன்பம் துன்பம் என்ற பெயர் கொண்ட இரட்டையிலிருந்து விடுபட்ட ஞானிகள் -

என்பதற்கு ஏற்ப “சுக துக்கங்கள்” என்பதாக சில பெயர்கள் மட்டுமே உள்ளது. ஆனால் இரண்டும் துக்கமாகவே உள்ளது. இரண்டாக வரும் துக்கங்களை எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – “ராமமேவ” திருவயோத்யையிலுள் ஒருவரையொருவர் வேரோடே வாங்கிப் போகட வேண்டும்படியான சாத்ரவம் அநுவர்த்தியா நிற்கச் செய்தேயும், எல்லாரும் ஒருமிடறாக அர்த்தித்தார்கள்; அதுக்கு அடியென் என்னில்; சாத்ரவம் நெஞ்சிலேபட்டு அவர்களை நலிய நினைத்தபோதாகப் பெருமாளை நினைப்பார்கள்; “அவர் முகஞ் சுளியும்” என்னுமத்தாலே அதின் கார்யம் பிறக்கப் பெற்றதில்லை.

விளக்கம் - ஆனால் அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் நண்பனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான் என்று உணர்த்து கோபத்தைக் கைவிட்டவர்கள் யாரேனும் உள்ளனரோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். யுத்தகாண்டம் (131-95) – ராமம் ஏவ - இராமனை மட்டுமே எண்ணியவர்களாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருஅயோத்தியில் உள்ளவர்கள், ஒருவரை ஒருவர் வேருடன் பிடுங்கி எறியவேண்டும் என்னும்படியான விரோதம் கொண்டிருந்தபோதிலும், அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நின்று இராமனைத் துதித்தார்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன? ஒருவர் மீது ஒருவர் பகைமை பாராட்டி, ஒருவரை ஒருவர் துன்புறுத்த எண்ணும்போது, இராமனை எண்ணுவார்கள்; தங்களுடைய இந்தச் செயலால் இராமனின் திருமுகம் வாடும் என்று எண்ணியவர்களாக, பகைமையின் கார்யம் ஏற்படாமல் நிற்கிறது.

வ்யாக்யானம் – “புஷ்பாங்கராகைஸ் ஸமம்” என்றிறே இவ்விஷயத்தில் கைவைத்தார் இருப்பது. ஸர்வேச்வரன் பெரியபிராட்டியாரோடு பரிமாறும்போது மற்றுள்ள பிராட்டிமார், ச்ரக் சந்தநாதிகளோபாதி போகோபரண கோடியில் அந்வயித்து நிற்பர்கள்; அவர்களோடு இவன் கலந்தால் பிராட்டிதான் தன் இடையிலும் முலையிலும் கலந்தாற் போலேயிருக்கும். “திருமகளும் மண்மகளுமாய்மகளும் சேர்ந்தால் திருமகட்கே தீர்ந்தவா றென்கொல்” அவர்களோடே இவன் கலந்தால் பிராட்டிக்கே அற்றானாயிருக்கும்; அதுக்கடி

அத்தால் பிறக்கும் முக விகாஸம் அவள்பக்கலிலே காண்கையாலே; அல்பம் குணாதிக்யம் உள்ளவிடத்தேயும் “யதா யதா ஹி கௌஸல்யா” என்கிறதிறே; ஸாபத்நயம் தோற்றாதபடி பரிமாறிப் போந்தாளிறே சக்ரவர்த்திக்கு. “யதா யதா ஹி” காலந்தோறும் காலந்தோறும் அவன் நினைவுக்கு ஈடாகப் பரிமாறிப் போந்தாளாயிற்று தனக்கென்ன ஓர் ஆகாரமின்றிக்கே; சேஷம் பூர்வவத்.

விளக்கம் - கடந்த பத்தியில் கூறப்பட்ட கருத்தானது இந்த உலகில் மட்டும் அல்ல, நித்ய விபூதியிலும் உள்ளது என்கிறார். ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (26) - புஷ்பாங்கராகைஸ் ஸமம் - இன்பம் அளிக்கவல்ல பொருளுக்குச் சமமாக - என்பதைக் கூறுகிறார். ஸர்வேச்வரன் பெரியபிராட்டியாருடன் சேர்ந்துள்ளபோது, மற்ற பிராட்டிமார்கள் அனைவரும் மலர்கள், சந்தனம் என்பது போன்ற இன்பம் அளிக்கக்கூடிய பொருள்களுக்குச் சமமாக சேர்ந்து நிற்பார்கள்; மற்ற பிராட்டிமார்களுடன் இவன் சேர்ந்தால், தன்னுடைய இடையிலும் ஸ்தனங்களிலும் அவன் சேர்ந்தது போன்றதாகவே பெரியபிராட்டியார் எண்ணி மகிழ்ந்தபடி உள்ளாள். மற்ற பிராட்டிகளுடன் சேர்ந்தபோது பெரியபிராட்டியார் மகிழ்வதற்கான ப்ரமாணம் முதல்திருவந்தாதி (42) - “திருமகனும் மண்மகனும் ஆய்மகனும் சேர்ந்தால் திருமகட்கே தீர்ந்தவாறு என்கொல் - என்பதாகும்; அதாவது அவர்களுடன் இவன் கலந்தாலும், பெரியபிராட்டியிடம் வசப்பட்டபடியே உள்ளான்; இதற்கு ஆதாரம், இதன் மூலம் அவளுடைய திருமுகத்தில் ஏற்படும் மலர்ச்சியே ஆகும். ஆனால் பட்டமஹிஷிகள் ஒருவருடன் ஒருவர் விரோதம் கொள்ளாமல் இருப்பார்களோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; அயோத்யாகாண்டம் (12-68) - யதா யதா ஹி கௌஸல்யா - மிகுந்த உயர் குணங்கள் பல உள்ள கௌஸலை, தனக்கு எனத் தனியாக ஒரு தன்மையை எண்ணாமல் தசரதனுடன் கலந்தபடி இருந்தாள்; அதாவது அனைத்து காலங்களிலும் அவனுடைய எண்ணத்திற்கு ஏற்றபடியே விளங்கினாள்.

வ்யாக்யானம் - (எண்ணாராத் துயர் விளைக்கும்) முறுவலிக்கிறதும், கரைந்தேங்குகிறதும், இரண்டும் துயராய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு எல்லை காணிலும் துக்கத்துக்கு எல்லை காணவொண்ணாதபடியாயிற்று இருப்பது. அங்கு நிஷ்க்ருஷ்ட

ஸுகமேயாயிருக்குமாபோலே இதுவும் நிரவதிக துக்கமேயாய் இருக்குமாயிற்று. “ராஜ்யாத் ப்ரம்ச:” இத்யாதி; இவர்கள் படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டு தன் க்ருபையாலே அவன் எடுக்கக் கைநீட்டினவிடத்திலே படுகிற பாடிநே இது. திருவபிஷேகம் பண்ண நாளிட்டவாநே, “ராஜ்யம் எனக்கு வேணும்” என்றார்கள் சிலர். அத்தையிழந்தால் படைவீட்டிலே இருக்கப் பெற்றதாகிலுமாயிநே. என் மகன் “ராஜ்யம் பண்ண வேண்டா, பிசைடி புக்காகிலும் என் கண் வட்டத்திலே இருக்க அமையும்” என்றாளிநே ஸ்ரீகௌஸல்யையார். “ஸீதாநஷ்டா” பிராட்டியும் தாமுமாய் ஏகாந்தமாக புஜிக்கலாம்” என்று போர, இருவரும் இரண்டிடத்திலேயாம்படியாய் விழுந்தது. பிராட்டிக்குத் தனியிடத்திலே உதவப் புக்க பெரியவுடையாரையும் இழந்தது. “ராஜ்ய நாசோபகர்ஷதி” என்றும், “வநவாலோ மஹோதய:” என்றும் சொல்லிப் போந்தவற்றை இப்போது அநர்த்தமாகச் சொல்லுகிறதென்? என்னில், “ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்துக்கும், ருஷிகளையெடுக்கைக்கும்” என்றிநே போந்தது; அத்தோடே விரோதிகையாலே சொல்லுகிறார். பிராட்டியைப் பிரிகையாலும், பெரியவுடையாரிழவு பலிக்கையாலும், இவற்றுக்கு அடியானவையும் இப்போது அநர்த்தமாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறார். இவ்விரண்டாலும் வரும் துக்கங்களையடைய நினைக்கிறது; “நிர்த்த ஹேதபிபாவகம்” பிரியாத இளையபெருமானையும் பிரிக்கவும் வற்றாயிநே இருக்கிறது. (இவையென்னவுலகியற்கை) உன்னையொழியப் புறம்பேயும் இந்த லோகம் பேறிழவாம்படி இது ஒரு லோகயாத்ரையை நீ வைத்தபடியென்? பிரானே!

விளக்கம் - (எண் ஆராத் துயர் விளைக்கும்) - துன்பத்தைக் கண்டு மகிழ்வதும், அதனைக் கண்டு துடிப்பதும் என்பதான இரண்டுமே ஆழ்வாருக்குத் துயரமாகவே தோன்றுகிறது. பரமபதத்தில் கிட்டக்கூடிய ஆனந்தத்திற்கு எல்லை காண இயன்றாலும், ஸம்ஸாரத்தின் துக்கத்திற்கு எல்லை காண இயலாதபடியாகவே உள்ளது. அங்கு துக்கம் என்பதே கலவாதபடி உள்ள சுகம் மட்டுமே உள்ளது; அதனைப் போன்று இங்கு அளவிட இயலாத துக்கம் மட்டுமே உள்ளது. கர்மங்களுக்கு வசப்படாத ஸர்வேச்வரன் இங்கு அவதரித்ததால் அவனுக்கும் கூட துக்கம் உண்டாவதை அடுத்து கூறுகிறார். ஆரண்ய காண்டம் (67-24) – ராஜ்யாத் ப்ரம்ச: - அரசு போனது, வனவாசம் வந்தது, சீதை காணாமல் போனாள், ஜடாயு

மரணம் அடைந்தார் என்பதாக எனது துக்கங்கள் அக்னியைக் கூட எரிக்கும்படி உள்ளது - என இராமன் கூறினான். ஸம்ஸாரிகளுடைய துக்கத்தைக் கண்டு தனது கருணையால் அந்தத் துக்கங்களை எடுக்கத் தனது திருக்கரம் நீட்டியபோது அவன் அடைந்த துக்கங்கள் இவையாகும். இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் குறிக்கப்பட்டவுடன் ஒரு சிலர் “அந்த ராஜ்யம் எனக்கு வேண்டும்” என்றார்கள்; அந்த அரசபதவியை இழந்தாலும் அரண்மனையாயிலாவது இருக்கலாம். ஆகவே கௌஸலை, “என் மகனுக்கு ராஜ்யம் வேண்டாம். பிச்சை எடுத்தான் என்றாலும் எனது கண்ணிற்கு முன்பாக இருப்பான். அது போதும்”, என்றாள். ஸீதாநஷ்டா” – பிராட்டியும் தானுமாக ஏகாந்தமாகக் கானகத்தில் வசிக்கலாம் எனது எண்ணினான்; ஆனால் இருவரும் இரண்டு இடங்களில் உள்ள நிலை ஏற்பட்டது. சீதைக்கு உதவி செய்யச் சென்ற ஜடாயுவையும் இழந்தான். ஆனால், “ராஜ்ய நாசோபகர்ஷதி - ராஜ்யம் இழந்தாலும் மகிழ்ச்சியே” என்றும், “வநவாலோ மஹோதய: - வனவாசம் சிறப்பே” என்று முன்பு கூறியவற்றை இப்போது வேறுவிதமாகக் கூறுவது ஏன்? அதாவது இராமன் கானகம் புகுந்த காரணமானது, “அடியார்களுடன் சேர்ந்து இருந்தல், ரிஷிகளைப் பாதுகாத்தல்” என்பதற்காக ஆகும்; ஆனால் இந்த நிலைக்கு இப்போது முரண்பாடு ஏற்படுவதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். அதாவது சீதையைப் பிரிதல், ஜடாயுவை இழத்தல் போன்றவற்றுக்கு மூல காரணமாக உள்ள அவை, விபரீதமாகத் தோன்றுகின்றன. இந்த இரண்டாலும் ஏற்படும் துக்கத்தை முற்றிலுமாக எண்ணுகிறார். எப்போதும் விட்டுப் பிரியாத லக்ஷ்மணனைப் பிரிவதற்கும் இயலாதபடி உள்ளது. (இவை என்ன உலக இயற்கை) - உன்னைத் தவிர மற்றவற்றை இழத்தல் என்பதை இந்த லோகம் பெரும் இழப்பாகக் கொள்கிறது. இப்படி ஒரு நிலையை நீ ஏற்படுத்தியது ஏன்? என் பிரானே!

வ்யாக்யானம் – “நான் பண்ணுகையாவதென்? இவர்கள் தாங்கள் பண்ணின கர்மத்தினுடைய பலம் அநுவர்த்திக்கிற இத்தனையன்றோ? நம்மால் வந்ததன்று காணும்” என்று பகவதபிராயமாக, மேல் சொல்லுகிறார். (கண்ணாளா) இவை பண்ணின கர்மம் தனக்கே யநுபவிக்க வேணுமாயிற்றதாகில், உன் க்ருபைக்குப் புறம்பு விஷயம் எங்கே? க்ருபாவாளை “கண்ணுடையவன்” என்னக் கடவதிறே. அன்றிக்கே கண் என்று இடமாய், அத்தால் அகலிடமென்றபடியாய்; இது ஏதேனும்

தன்னரசு நாடோ? நீ நிர்வாஹகனா யிருக்க இவை ஸ்வரூப விரோதங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கிறதென்? கண்ணென்று நிர்வாஹகனுக்கும் பேர்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இதற்கு நாம் செய்வதற்கு என்ன உள்ளது? இவர்கள் தாங்கள் செய்த கர்மத்தின் பலன்களை இவ்விதம் அனுபவித்தபடி உள்ளனர். இவை நம்மால் இவர்களுக்கு வந்தது அல்ல”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் தொடர்கிறார். (கண்ணாளா) - “கண்ணாளா” என்பதற்கு மூன்று விதமான பொருள் கூறுகிறார். க்ருபை நிறைந்தவனை “கண் உடையவன்” என்று பொருள் கொண்டு முதல் பொருள் உரைக்கிறார்; ஆழ்வார் பகவானிடம், “இவை தங்களுடைய கர்மபலனை அனுபவித்தபடி உள்ளன என நீ இருந்தாய் என்றால், உனது கருணைக்குப் புறம்பு விஷயம் எங்கே?” என்றார். அல்லது “கண் = இடம்” என்று பொருள் கொண்டு, “அகன்ற இடம்” என்பதாக, “பூமியை ஆள்பவன்” என்கிறார். அல்லது “கண் = நிர்வாகம் செய்பவன்” என்று பொருள் கொண்டு, “இது ஏதேனும் சுதந்திரமான நாடா? அல்லவே! நீ இவற்றின் நிர்வாஹகனாக உள்ளபோது இவை தங்களுடைய ஸ்வரூபங்களுக்கு விரோதமான செயல்களில் ஈடுபடுவது ஏன்?” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “தாந்தாம் சூழ்த்துக் கொண்ட கர்மம் தாந்தாம் அநுபவிக்க வேண்டாதபடி நாம் உதவ எங்கே கண்டீர்?” என்ன; “ஒரு வெள்ளமன்றோ” என்று உதாஹரணம் காட்டுகிறார். (கடல் கடைந்தாய்) - துர்வாஸச்சாபத்தால் வந்த அநர்த்தத்தைத் தப்புகைக்கு ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அரியனை செய்து உதவுமவனன்றோ? “அவர்களுக்கு இச்சையுண்டு; அநிச்சுக்களுக்கு நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ?” என்ன; ஆகில் இவர்கள் நடுவிராதபடி என்னை திருவடிகளிலே வரும்படி பண்ணவேணும். (உன் கழற்கே வரும் பரிசு) விலக்கடிகளில் போகாமே, ப்ராப்தமுமாய், போக்யமுமான உன் திருவடிகளிலே கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம். இவர்க்குக் காற்கூறு இச்சையுண்டா யிருந்தபடியாலே “அப்படி செய்கிறோம்” என்றான் ஈச்வரன். (தண்ணாவாது) தண்ணாக்கையாவது தாழ்க்கை. தாழாது. “செய்கிறோம்” என்று ஆறியிருக்க வொண்ணாது; செய்து கொண்டு நிற்கவேணும்.

விளக்கம் - இதனை கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “தாங்கள் தாங்கள் செய்த கர்மங்களுக்கு ஏற்ப தாங்கள் தாங்கள் அனுபவிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி நாம் எங்கேனும் உதவியதை நீவிர் கண்டுள்ளீரா?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அவ்விதம் நீ உதவியது வெள்ளம் போன்று பல இடங்கள் உள்ளன அல்லவோ?”, என்று கூறி உதாரணம் காண்பிக்கிறார். (கடல் கடைந்தாய்) - தூர்வாசருடைய சாபம் காரணமாக ஏற்பட்ட கெடுதலிலிருந்து தப்புவதற்கு, உன்னை அல்லாமல் மற்ற பலன்களை விரும்புவவர்களுக்கும், நீ அரிய செயல் செய்து உதவினாய். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “நல்லது. ஆயினும் அவர்களுக்கு எனது உதவியைப் பெறுவதில் ஆசை இருந்தது. இவ்விதம் ஆசை இல்லாதவர்களுக்கு நாம் என்ன செய்ய முடியும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அப்படியானால் இவர்கள் நடுவில் என்னை மேலும் நிறுத்தாமல் உனது திருவடிகளில் நான் வரும்படிச் செய்யவேண்டும்”, என்றார். (உன் கழற்கே வரும் பரிசு) - செல்வம் முதலானவற்றின் பின்னே செல்லாமல், அடையப்படவேண்டியதும் இனிமையானதும் ஆகிய உனது திருவடிகளில் வந்து கிட்டுவது ஒரு வகையாகும். இவர்க்குத் தனது திருவடிகளில் ஆசை இருந்த காரணத்தால், “அவ்விதம் செய்கிறோம்”, என்றான். (தண்ணாவாது) - தண்ணாக்கை என்றால் தாமதம் செய்தல். அவ்விதம் தாமதம் செய்யாமல் இருக்கவேண்டும். “செய்கிறோம்” என்று உரைத்து ஏதும் செய்யாமல் இருத்தல் கூடாது. செய்தபடி இருத்தல் வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - “இப்படி பதறிச் செய்ய வேண்டுகிறதென்?” நமக்கென்ன, (அடியேனை) ஸ்வரூப ஜ்ஞாந்தாலே ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாத என்னை. (பணி கண்டாய் சாமாறே) - பணிக்கையாவது சொல்லுகை; சொல்லு நினைவோடே கூடியிறே இருப்பது. சாமாறு பணிக்க வேணும். உனக்கு ஒரு சொல்லு; அடியேன் பெறுகிறது ஸத்தை. (சாமாறே - பணி) சரீர விசுலேஷத்தைப் பெறும்படி பார்த்தருளவேணும்; கேவலரைப்போலே இவ்வளவை அபேக்ஷிக்கிறதென்? என்னில், “வரம்ஹுதவஹ ஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி: | ந செளரி சிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸவைசஸம்” என்கிறபடியே, இவர்கள் நடுவிருக்கிற இருப்புத் தவிருகைதானே இப்போது தேட்டமாகையாலே. காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டவனுக்கு நீரும் நிழலுமிறே முற்படத் தேட்டமாவது,

பின்பிறே போக்யாதிகளில் நெஞ்சு செல்வது. அப்படியே இப்போது இவர்கள் நடுவிருக்கைக்கு அடியான சரீர விசுலேஷத்தைப் பிறப்பிக்க வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “இவ்விதம் பதறி அடித்துக் கொண்டு நாம் செய்யவேண்டியது என்ன?” என்று பகவான் கேட்டான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அடியேனை) - ஸ்வரூப ஞானம் ஏற்பட்டதன் விளைவாக ஸம்ஸாரிகளுடன் சேர்ந்து இருக்க இயலாதபடி உள்ள என்னை. (பணி கண்டாய்) - பணிக்கை என்றால் சொல்லுகை. உரைத்தல் என்பது திருவுள்ளதுடன் சேர்த்து இருக்கவேண்டும். சாகும் வழி கூறவேண்டும். நீ கூற வேண்டியது ஒரு சொல், அடியேன் பெறுவது எனது இருப்பு. (சாமாறே பணி) - இந்தச் சரீரத்தை விட்டு மரணத்தைப் பெறும்படியாக என்னைப் பார்த்து அருள வேண்டும். ஆனால் ப்ரபந்ந ஜந கூடஸ்தராக உள்ள இவர், சாதாரண மனிதர்களைப் போன்று, இந்தச் சரீரத்தினைப் பிரிவது குறித்து ஏன் வேண்டுகிறார்? சௌநக ஸம்ஹிதை - வரம்ஹுதவஹ ஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி: | ந சௌரி சிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸவைசஸம் - க்ருஷ்ணனைக் குறித்த த்யானத்தில் விருப்பம் கொள்ளாத மனிதர்களுடன் பழகுவது என்னும் பெருந்துன்பத்தை விட அக்னியின் ஜ்வலைகள் என்னும் கூட்டின் நடுவில் வாழ்க்கை என்பதைத் தவிர்த்தல் - என்னும் நிலையே விரும்பப்படுவதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டவனுக்கு நீரும் ஒதுங்குவதற்கு ஓர் இடமுமே முதல் விருப்பமாக இருக்கும் அல்லவோ? அதன் பின்னர் அல்லவோ அவன் இனிமையான பொருள்களை நாடுவான்? அதனைப் போன்றே இப்போது இவர்கள் நடுவில் இருப்பதற்குக் காரணமான இந்தச் சரீரத்தின் பிரிவு என்பதை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 30)

வ்யாக்யானம் - (யத்வா) பூர்வபக்ஷ நிவ்ருத்தி:; முன்பு “அல்லோம்” என்றவிடம் அர்த்தமன்று என்கிறார். (சர்மாவதி யதாமதி வா) இளைப்பெல்லையாகவாதல், ஜ்ஞாநமெல்லையாகவாதல் என்னுதல்; ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளளவே ஸ்தோத்ரம் பண்ணலாவது என்கை. (அசக்தோபி ஸ்தெளமி) ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அசக்தனையாகிலும் ஸ்துதிக்கிறேன். (ஸதா ஸ்துவந்த: வேதாச் சதுர்முக முகாச்ச ஏவமேவ கலு தேபி) த்யாஜ்யோபாதேயங்களைப் பிரிக்கைக்கும், த்யாஜ்யத்தை விட்டு உபாதேயத்திலே அவகாஹிக்கைக்கும் அடியான ஜ்ஞானசக்த்யாதிகளால் அதிகரானவர்களும். (ஸதா ஸ்துவந்த: வேதா:) ஸர்வகால ஸம்யோகத்தை உடைத்தான வேதங்களும். (சதுர்முக முகாச்ச) த்விபரார்த்த காலாவதிகரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களும், அதிகாராவஸானத்தளவும் ஸ்துதிக்கிற ஸநகாதிகளும். (ஏவமேவ கலு) ஜ்ஞான சக்த்யாதிகளளவேயிறே. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ”, “யந்நாயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி புருஷோத்தமம்”, “மாமலரான் வார்சடையான் வல்லரேயல்லரே வாழ்த்து”, “பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவர் அவ்வளவே”, “வல்லதோர் வண்ணம்”, “ந க்ராஹ்ய: கேநசித் க்வசித்”. இங்ஙனையாகிலும், “உமக்கும் அவர்க்கும் வாசியுண்டே” என்னில்; வேதங்களுக்கும், சதுர்முகாதிகளுக்கும் வாசியுண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவனை உள்ளபடி பேசமாட்டாமை ஒத்தாற்போலே, எனக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியுண்டானாலும், உள்ளபடி பேசமாட்டாமையிலே வாசியில்லை. எது போலே? என்னில், (மஹார்ணவாந்தர் மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோ: கோ விசேஷ:)

ஸர்ஷப மஹீதரங்களுக்கு நெடுவாசிப்பட வைஷ்ணவமுண்டானாலும், பெருங்கடலிலே புக்கு அமிழ்ந்துமளவில் விசேஷமில்லையிறே; அது போலேயிறே.

விளக்கம் - (யத்வா) - முன்பு கூறப்பட்ட தனது கருத்தை மறுக்கிறார். அதாவது முன்பு, “அல்லோம்” என்று கூறியபோது, “அது அர்த்தம் அல்ல” என்கிறார். (ச்ரமாவதி யதாமதி வா) - களைப்பு என்பது எல்லையாக அல்லது ஞானம் மற்றும் இனிமை என்பது எல்லையாக. ஞானம் மற்றும் சக்தி உள்ள அளவு மட்டுமே துதிக்க இயலும். (அசக்தோபி ஸ்தௌமி) - அனைத்துவிதங்களிலும் சக்தி அற்றவன் என்றபோதிலும் துதித்தபடி உள்ளேன். (ஸதா ஸ்துவந்த: வேதாச் சதுர்முக முகாச்ச ஏவமேவ கலு தேபி) - கைவிடத்தக்கவை மற்றும் கொள்ளத்தக்கவை என்று பிரிப்பதற்கும்; கைவிடத்தக்கவற்றை விட்டு, கைக்கொள்ளத்தக்கவற்றில் முழுகுவதற்கும் அடிப்படையாக உள்ள ஞானம் மற்றும் சக்தி அதிகமாகவே உள்ளவர்கள் கூட. (ஸதா ஸ்துவந்த: வேதா:) - அனைத்து காலங்களிலும் அவனுடன் சேர்ந்தே உள்ள வேதங்களும் கூட. (சதுர்முக முகாச்ச) - த்விபரார்த்த காலம் மட்டும் பதவியில் உள்ள நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்களும் கூட. (ஏவம் ஏவ கலு) - ஞானம் மற்றும் சக்தி உள்ள அளவு மட்டுமே துதித்தபடி உள்ளனர். தைத்திரீயம் (1) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அவன் ஆனந்தத்தை அளவிட இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்றும், ஸ்ரீவிபு (1-9-59) - யந்நாயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி புருஷோத்தமம் - அடையப்படவேண்டிய இலக்காகிய அவனை, பகவான் நான்முகன் கூட நன்றாக அறிவானோ - என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (10) - மாமலரான் வார்சடையான் வல்லரேயல்லரே வாழ்த்து - என்றும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (21) - பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவர் அவ்வளவே - என்றும், திருவாய்மொழி (7-8-10) - வல்லதோர் வண்ணம் - என்றும், மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் - ந க்ராஹ்ய: கேநசித் க்வசித் - யாராலும் அறியத்தக்கவன் அல்லன் - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க. இவ்விதம் இவர் உரைத்தது கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “இவ்விதம் உள்ளபோதிலும், உமக்கும் அவர்களுக்கும் மேலும் வேறுபாடு உள்ளது அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். வேதங்களுக்கும் நான்முகன் முதலானவர்களுக்கும் வேறுபாடு உள்ளது என்றாலும், அவனை உள்ளபடி பேச இயலாமை என்ற ஒற்றுமை இருவருக்கும் உள்ளது. அதனைப் போன்றே எனக்கும் அவர்களுக்கும் வேறுபாடு

உள்ளது என்றாலும், உள்ளபடி பேச இயலாமை என்பதன் காரணமாக வேறுபாடு இல்லை. எதனைப் போன்று என்பதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். (மஹார்ணவாந்தர் மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோ: கோ விசேஷ:) - கடுகு மற்றும் மலை ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடு காரணமாகப் பல வேற்றுமைகள் உள்ளபோதிலும், இரண்டும் ஒரு ஸமுத்ரத்தில் முழுகினால் எந்தச் சிறப்பான வேறுபாடும் இல்லை அல்லவோ? அது போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்